

Год. VIII.

1929 1930

№. 7 и 8.

Азъ съмъ свѣтлина на свѣта.

Евангелие отъ Иоана. гл. 8, ст. 12.

Иъй казва за себе си нашиятъ Спасителъ Иисусъ Христосъ. Нарича се свѣтлина на свѣта. Защо се нарича така? Какво значение има свѣтлината за свѣта, та сравнява себе си съ нея?

— Едно отъ важнитѣ условия за живота на човѣка е и свѣтлината. Безъ нея е немислимъ животътъ въ цѣлата вселена. „Престане ли да свѣти слънцето, казватъ астрономитѣ, ще престане да живѣе и всѣка тварь на земята: ще измратъ и растенията и животнитѣ, и човѣцитѣ. Земята ще заприлича на пустиня“. Въ това може да се убеди всѣки единъ отъ насъ, като си спомни, че растенията, които растатъ на сѣнка, — казвамъ на сѣнка, а не на тъмно, — сж блѣди, слаби, увѣхнали, най-после и умиратъ, ако и да сж имали добра храна. Зооложитѣ ни казватъ, че и тѣзи животни, които живѣятъ подъ земята, като напримѣръ къртицата, и тѣ отъ време на време излизатъ навънка да ги пече слънцето. Затова къртицата изравя земята и презъ тая купчина прѣстъ слънчевитѣ лъчи минаватъ и освѣтляватъ жилището ѝ. Забелѣзано е отъ учени хора и това, че ония животни, които живѣятъ въ подводнитѣ пещери, въ които е тъмно и никога слънце тамъ не може да проникне, излизатъ при входа на пещеритѣ да ги пече слънцето и да дишатъ чистъ въздухъ.

Свѣтлината е необходима и за здравето на човѣка. Умьотввява заразителнитѣ микроби. Пречиства въздуха. „Жилища, които слънце ги грѣе, тамъ докторъ не влиза“, казва народната мъдрость. Затова хигиената препоръчва да се живѣе въ стаи, които иматъ источно, южно, или най-малко западно изложение, а лѣкаритѣ предписватъ на болнитѣ да се припичатъ на слънце и да правятъ слънчеви бани.

Освенъ това, свѣтлината ни спомага да виждаме

на кжде ходимъ. Безъ нея ние бихме се удряли единъ о другъ, не бихме могли да работимъ нищо и не бихме могли да се предпазваме отъ опаснитъ за насъ животни. Такова е значението на свѣтлината за живота на свѣта.

Но, не само тѣлото има нужда отъ свѣтлина. И душата има нужда отъ такава. Коя е тази свѣтлина за душата?—Това е Христосъ. „Азъ съмъ свѣтлина на свѣта,“ казва Той за себе си,

Отворете страницитъ на свещенитъ книги на която щете религия, като започнете отъ браминизма и будизма и свършите съ мохамеданството, вие никжде нѣма да намѣрите записани тѣзи думи, освенъ въ св. Евангелие. Отъ всички основатели на религии, само Богочовѣкътъ Христосъ казва за себе си: „азъ съмъ свѣтлината на свѣта.“

Спрете се поне за малко върху тия думи, помислете се върху тѣхното съдържание и вие ще разберете великия имъ смисълъ. Азъ ви припомнихъ какво значение има свѣтлината за физическия животъ въ вселенната. Като знаете това, вие лесно ще разберете защо Спасителя нарича Себе си и Своего учение свѣтлина на свѣта. Какво иска да каже съ това?

— Както свѣтлината е необходима за тѣлесния животъ на човѣка и безъ нея никоя тварь не може да продължи своето сществуване, така и безъ Него и Неговото учение душата не може да живѣе истински животъ. Тя ще умре, ако не бжде поне слабо огрѣвана отъ евангелската свѣтлина; тя ще боледува, тоестъ, ще върши грѣхове и престѣпления, както боледува и тѣлото, което живѣе на тъмно; тя ще ослѣпѣе, не ще може да вижда духовнитъ предмети, както бихме ослѣпѣли съ тѣлеснитъ очи, ако живѣемъ все на тъмно.

Две слънца

Народна пѣсенъ по Гергьовдень.

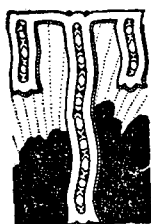
Имала мама, имала,
Една дъщеря, Добринка.
Расте Добринка, порасте,
Станала мома голѣма.
Не я е мама пушчала
За вода, ни по говеда.
Мама за вода отиде,
Добринка навънъ излѣзе:
На високъ чардакъ седѣше,
На костенъ гѣргевъ шиеше.
Тамъ си я слънце съгледа:
Три дни, три нощи гледало,
Гледало и ми трептяло,
Трептяло не захождало!
А слънчовата майчица
На слънце гостба готвила,
Готвила, сина чакала,
Чакала и въздишала,
Защо се синъ ѝ забави.
Кога се слънце върнало,
Мама му тихо говори:
—Слънчице, мило, мамино,
Защо си грѣешъ толкова?
Що грѣешъ и не захождашъ
Да ти се мама порадва?
Защо си, синко, изгори,
Старитѣ хора на ниви,
Младитѣ момци въ Добруджа,
Малкитѣ моми въ Загоре?

Слънце си мами думаше:
—Да знаешъ, мамо, да знаешъ,
Каква си мома съгледахъ
На долня земя подъ небе!
Азъ съмъ на небо слънчице,
А тя е слънце на земя,
На земя между хората
И между трези зелени!
Знаешъ ли, мамо, знаешъ ли,
Ако тази мома не вземемъ,

Азъ не ща ясно да грѣя,
Както до сега изгрѣвахъ?
Мама си слънцу думаше:
—Слънчице, мило мамино,
Какъ ще тази мома да вземемъ,
Като е мома на земя,
А ние свѣтимъ на небе?
Слънчице мами говори:
—Ние я лесно зимаме:
Злати ще люлки направимъ
На земя ще ги спустнеме
На лична деня момина,
На свети божи Гергьовдень.
Да върви мало, голѣмо,
За здраве да се люлѣе,—
Подиръ ще илѣ Добринка,
На люлки да се покачи,
За здраве да се люлѣе:
Ние ще люлка дръпнеме
И ще я горе дигнеме.

Какво е слънце казало,
Това е скоро сторило:
Злати си люлки вързали,
Па ги на земя спустнали
На свети божи Гергьовдень.
Мало, голѣмо вървѣло
За здраве да се люлѣе.
Най-подиръ дошла Добринка,
За здраве да се люлѣе.
Кога на люлка седнала,
Седнала и залюляла,
Люлка се дигна нагоре
Въвъ сини ясни небеса.

Отъ тогазъ, дори до сега,
На небе грѣятъ две слънца:
Едно е слънце слънцето,
Друго е слънце Добринка—
Слънцето грѣе лѣтоска,
Добринка грѣе презъ пролѣтъ.

Божия промисълъ.

(Народно предание)

Има разбойници, като обикаляли изъ гората, срещнали сватба. Щомъ приближила сватбата, разбойниците започнали да гърмятъ. Сватбаритѣ се изпоплашили и разбѣгали. Останала само булката съ прикята си.

Разбойниците взели съ себе си прикята и булката, па отишли навътре въ гората, на скришно, да си дѣлятъ плячката. Но преди да сторятъ това, рекли да си похвпатъ, та изпратили най-младия изпомежду си да вземе хлѣбъ и месо отъ близкото село.

Разбойникътъ тръгналъ. Вървѣлъ той по пжтя и си мислилъ: „Защо да дѣля плячката съ тѣхъ?

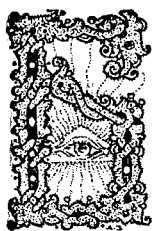
Не бива ли да ги отрова и да взема самъ всичко?“.

Стигналъ въ селото. Купилъ хлѣбъ, купилъ месо, па купилъ и отрова. Насолилъ хлѣба и месото еъ отровата и тръгналъ назадъ.

Останалитѣ въ гората двама разбойници си рекли: „Защо да даваме дѣлъ на другаря си? Хайде да го посрещнемъ съ хлѣба и месото и да го убиемъ, та двама да си раздѣлимъ плячката“. Рекли и тръгнали да посрещнатъ и убиятъ другаря си, като вързали булката за едно дърво да не избѣга.

Къмъ края на гората срещнали другаря си и го убили. Взели следъ това хлѣба и месото, па отишли при булката да ядатъ. Щомъ се наiali, почнали да усѣщатъ болки отъ отровата и да се виятъ като змии. Мжчили се дълго и най-после умрѣли.

Следъ малко минали пжтници презъ гората, отвързали булката и я завели заедно съ прикята у дома ѝ.

Не обиждайте сирачетата!

Тебе се беденъ предава; на сираче
ти си помощникъ!

Псаломъ 9 ст. 35

ездомно, безродно дете! Безпомощно детенце — кржгло сираче! Ти съ своя видъ само, каква жалостъ възбуждашъ! Кое сърдче нѣма да се трогне отъ твоето нещастие? Коя християнска душа нѣма да почувства болка за тебе? Да се помисли само: колко сълзи проливашъ, които само Богъ вижда! Какъвъ студъ, гладъ и други нужди търпишъ ти!

Знаемъ — тежъкъ е животътъ на бѣднитѣ, но бѣдания още може да си намѣри парче хлѣбъ. Ако има сили, ще го заработи, а ако е слабъ, знае отъ когѣ, гдѣ и какъ да го изпроси. А самотното дете-сираче да се труди не може, да проси не знае и измжчвано отъ гладъ само плаче нѣйде въ чужди кѣтъ! Просякѣтъ има, макаръ тъменъ и мръсенъ, своя подслонъ, гдѣ нощемъ подсланя глава и отпочива, а бездомното дете — сираче понѣкога, даже, не може да намѣри мѣсто гдѣ да сгрѣе своитѣ вкоченясали членове! Но даже и да имаше родителски домъ, какво ще прави то тамъ безъ помощта на добри хора? — Непривѣтливо го гледатъ опустѣлитѣ стѣни: нѣма кой да го приласкае, нѣма кой да го стопли, нѣма кой да го нахрани и се погрижи за него, бедното. На всички то е чуждо, на никого не е нужно, за всички е излишно!

Виждалъ съмъ стари и побелѣли вече хора измжчвани отъ бедността, които нѣмаха другъ приятелъ и помощникъ въ тѣхния скръбенъ животъ, освенъ просяшката тояга, но и тѣзи бедни хора се утѣшаваха, като казваха: „Какво да се прави? Малко ни остава да живѣемъ на тоя свѣтъ! Тамъ горе ще си починемъ, когато Господъ ни прибере грѣшнитѣ кости . . . “

А нещастното дете — сираче, сега току що

почва да живѣе, не може да има и това жалко утѣшение: а сама плаче и пригрѣща скѣпия за него гробъ, който е скрилъ праха на милитѣ му родители. Кой би си пожелалъ такова утѣшение?

Права е пословицата: „Сираче да бждешъ значи сълзи да лѣбешъ“.

Нѣма по добъръ приятель отъ рождената майка. На тоя свѣтъ всичко може да се купи, но не майка и баща! Както е топло на слѣпце, така е добре при майка и баща. А както сж пчеличкитѣ безъ царица, така сж малкитѣ дечица безъ родители. Тѣ нѣматъ защитници и който иска може да ги обиди, ако нѣма страхъ отъ Бога . . . Не е ли истина, че това става често въ живота? Кой не знае, че по нѣкога, даже, тия, които най-вече трѣбва да се грижатъ за сирачетата, изоставятъ ги безъ да ги погледнатъ? Но какво казвамъ изоставятъ ги? Не, тѣ по-рано ще имъ присвоятъ това, което е останало отъ родителитѣ имъ, а следъ това ги изхвърлятъ на улицата!

О, Господи, Господи! Какъ заболѣва сърцето, като се помисли, какво се върши между насъ християнитѣ, които вѣрваме въ Твоето свѣто слово! Ти ни заповѣдвашъ: „Ни вдовица, ни сираче не притеснявайте!“ (Изходъ гл. 22 ст. 23) а ние се радваме че нѣма кой да ги защити. Ти казвашъ: „на сираци бжди като баща!“ (кн. Сираховъ гл. 4 ст. 10). „На имота на сирачето не посѣгай!“ (Пр. Солом. гл. 23 ст. 10), а ние сме готови да оберемъ сирачето до конецъ, защото не може да се защити!

Но не! Лжже се тоя, който мисли, че за сирачето нѣма кой да се застъпи. Всѣко сираче има застъпникъ и то по-силенъ отъ насъ грѣшнитѣ. Ако ние не искаме да приемемъ присърдце неговото нещастие, да го приласкаемъ, да го защитимъ и му помогнемъ то тоя неговъ помощникъ и покровитель ще го вземе подъ Своята всесилна защита! Самъ Господъ Богъ е баща на сирацитѣ и сѣдия на вѣрващитѣ (Псаломъ 67 ст. 6) На него е оставенъ бѣд-

ния, Гой е помощникъ на сирачето (Псаломъ 9, ст. 35). Той не ще презре молбата на сираче! (кн. Сираковъ гл. 35, ст. 14). Сирачетата сж негови деца!

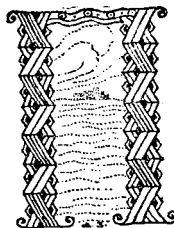
Знаете ли страшнитъ слова на Бога Отца?

— Ще дойда при васъ за сждъ и ще бжда бързъ изобличителъ на тия, които притѣсняватъ вдовица и сираче! (пр. Малахия гл. 3, ст. 5).

— Ни вдовица, ни сираче не притѣснявайте; ако ли ги притѣснявашъ, кога завикатъ къмъ Мене, ще чуя вика имъ, и ще се разпали гнѣвътъ Ми, и съ мечъ ще ви убия, и женитъ ви ще останатъ вдовици, и децата ви—сираци. (Изходъ гл. 22 ст. 22-24)

Не напраздно нашитъ стари хора казватъ: „не строй църква, а прибери сираче! Не давай вѣнъ отъ кжщи, когато въ нея имашъ сираче!“

И църква да се построи и на бедни да се помогне сж добри дѣла, но ако нѣмашъ възможность въ едно и сжщо време и за църква да пожертвувашъ и милостиня да дадешъ и на сираче да помогнешъ, то по-добре, остави църквата и милостинята, а помогни на сирачето!

Божѣ сждъ

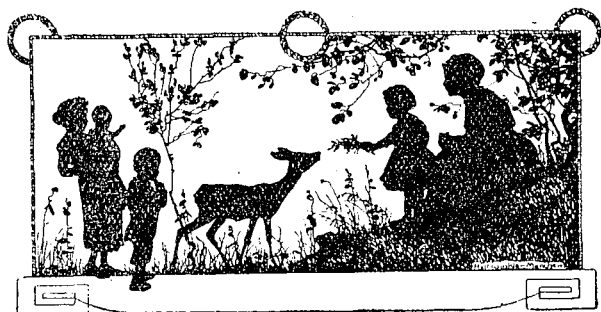
И реди години живѣли въ Киевъ (Русия) двама приятели. Иоанъ и Сергей, И двамата били заможни хора. Случило се, Иоанъ тежко заболѣлъ. Преди смъртъта си повикалъ приятеля си Сергей и му повѣрилъ за отглеждане едничкия си 5 годишенъ синъ Захари, като щедро го възнаградилъ за това и му оставилъ една торбичка съ сребро и друга съ злато, които да предаде на сина му, когато стане пълнолѣтенъ. Всичкото си друго имущество завещалъ на Печерския манастиръ.

Когато Захарий станалъ пълнолѣтенъ, поискалъ отъ Сергій златото и среброто оставено му на съхранение отъ баща му. Но Сергій, подбутнатъ отъ дявола, намислилъ да обсеби златото и среброто на сирака за себе си и казалъ на Захарий: „Баща ти цѣлия си имотъ даде на Бога, като го завеща на манастиря. Сега отъ Бога търси бащиното си злато и сребро. Азъ нито на тебе, нито на баща ти не съмъ длъженъ нито стотинка“.

Като изслушалъ това Захарий, почналъ да скърби и му се моли да му даде поне половината отъ дадената му сума, а другата половина да задържи за себе си. Но Сергій се нахвърлилъ върху него и баща му съ най-груби думи. Захарий започналъ да иска една трета частъ, после една десета, но Сергій на нищо не се съгласилъ. Най-после, Захарий, като видѣлъ, че е лишенъ отъ всичко, призовалъ го въ Печерския манастиръ да се закълне, че нищо не му е повѣрено отъ баща му за него.

Сергій отишелъ и се заклѣлъ, но когато трѣбвало да цѣлуне иконата на Св. Богородица съ Младенеца, нѣщо го възпрѣло и почналъ да вика: „Сгрѣшихъ, сгрѣшихъ! Отецъ Антоний, отецъ Теодосий (тъй се казвали свещеницитѣ предъ които полагалъ клѣтвата) молете Пресвета Богородица и Господа Иисуса Христа да ме простятъ. Идете въ моя килеръ, тамъ е заключено златото и среброто на сирачето Захарий. Вземете го и му го дайте!“ Страхъ и трепетъ обвзелъ всички присѣтствуващи.

Скоро златото и среброто били донесени и предадени на Захарий.

Жетва

Нивя вече пожълтѣха,
Златна жетва приближи,
Пълни класове узрѣха,
Ей свѣтулка се яви.

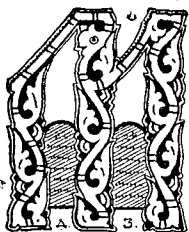
Млади спретнати жетварки
Съ погледъ радостенъ и лѣпъ
Зеха сѣрпи, паламарки
Да си жънатъ златенъ хлѣбъ.

Жънатъ, пѣятъ и снопове
Лѣгатъ, трупатъ се навредъ,
А подъ сѣнки орѣхови
Споренъ чака ги обедъ.

Вечеръ съ пѣсни хороводи
Си почиватъ отъ труда.
Зора пукне, день ли доде
Сѣрпи грабятъ и вървятъ.

Ив. Вазовъ.

Милосърдие

илосърдие е всѣко добро дѣло:

Да дадешъ вода на жадния е милосърдие. Да отмѣстишъ камѣкъ отъ пѣтя, за да се не препъватъ о него, е милосърдие. Да убеждавашъ ближнитѣ и познатитѣ си да бждатъ добродѣтелни е милосърдие. Да посочишъ пѣть или кѣща на странникъ е милосърдие.

Както водата угасва огъня, тѣй милосърдието очиства душата отъ грѣхове.

Съ благость и кротость мжното става лесно, неясното — ясно, а животътъ се обръща на пѣсень и теготитѣ му ставатъ по-лесно поносими.

Кротостта е по-ценна отъ жестокостта, Едно благо, милосърдно лице може да извърши много по-велики дѣла, отколкото въоръжено.

Тѣй напрімѣрь, когато съ отровна стрѣла ранили Роберта, синъ на Вилхелма Завоевателя, лѣкаритѣ казали, че трѣбва да му се изсмуче кръвта отъ раната, но който я изсмуче ще умре.

— Щомъ като трѣбва да умре, — каза Робертъ, — азъ никога нѣма да бжда толкова несправедливъ и толкова жестокъ, щото да остава другъ да умре за мене.

Жена му го издебнала, когато той заспалъ, изсмукала му раната и умрѣла, но спасила мжжа си.

Тѣй и Спасителътъ нашъ Исусъ Христосъ, зарадъ насъ и нашитѣ грѣхове, принесе Себе си жертва на Голгота.

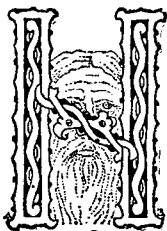
Моята бележка.

Всѣкой човѣкъ желае да бжде щастливъ, бои се отъ неочаквана беда, скръбъ, и му се иска да узнае своята сждба.

Но, човѣку не е дадено да знае бждащето си. За да отгадаятъ, какво ще имъ се случи за напредъ, хората още отъ незапомнени времена наредили разни белези, измислили разни гадания: разглеждатъ добри и лоши срѣщи, тълкуватъ сънища, вѣрватъ въ врачуването.

Азъ не вѣрвамъ ни въ белезитѣ, ни въ гаданието, ни въ врачуването, ни въ сънищата, ни въ срещитѣ. Само въ единъ знакъ азъ силно вѣрвамъ: **кога направя на другитѣ зло, и мене не ще ми бжде добре; ако днесъ не поработя, утре безъ хлѣбъ ще остана.**

Л. Толстой

Пророкъ Елисей.

На 27-ий юний всѣка година Светата Православна Църква почита паметъта на пророкъ Елисей. Той е билъ ученикъ на пророкъ Илия, когото Господъ възвелъ на небето въвъ вихрушка. Малко преди това, пророкъ Илия попиталъ Елисея: „искай каквото желаешъ да ти направя, преди да бжда взетъ отъ тебе“ (IV кн. Цар. гл. 2, стр. 9). Елисей му отговорилъ: „духътъ, който е въ тебе, да бжде двойно върху мене.“

„Мжчно нѣщо искашъ, казалъ му пророкъ Илия, но ако видишъ какъ ще бжда взетъ отъ тебе, тъй ще бжде, но ако не видишъ, нѣма да бжде.“

Въ това време се явила огнена колесница, която ги раздѣлила и понела пророкъ Илия въвъ вихрушка

къмъ небето. Елисей видѣлъ всичко това и желанието му било изпълнено. Станалъ пророкъ съ двойно по-силенъ духъ отъ Илия и извършилъ много чудеса.

Първото му чудо е онова съ децата на Ветилъ. То станало така. Пророкъ Елисей минавалъ презъ Ветилъ. Много деца отъ града се събрали около него да го подиграватъ и замерватъ съ каквото имъ падне въ ржце. Елисею домжнѣло и ги проклелъ въ името Господне. Веднага отъ близката гора изкочили две мечки и прѣснали децата, като разкжсали 42 отъ тѣхъ.

* *

Една вдовица съ две деца се явила при пророкъ Елисея и му казала: „мжжъ ми умре безъ да изплати дълговетъ си. Заемодавецътъ дойде и иска да вземе децата ми за слуги, догде си прихване дълга. Децата ми сж добри и въ страхъ отъ Бога, страхувамъ се да не бждатъ покварени.“

Елисей, като я изслушалъ, казалъ ѝ: „какво да направя за тебе? Кажй ми какво имашъ въ кжщи?“ Тя отговорила: „рабинята ти нѣма нищо дома си, освенъ единъ сждъ съ дървено масло.“

Тогава Елисей ѝ казалъ да си отиде и поиска отъ съседитъ си праздни сждове за дървено масло и да почне да ги налива съ своето. Следъ като ги напълни, да продаде маслото и плати дълга на мжжа си.

Жената го послушала и си отишла. Събрала доста сждове, затворила се съ децата си въ кжщи и почнала да налива своето масло въ празднитъ сждове. Чудо! Всичкитъ сждове напълнила, а нейното масло не се свършило.

* *

Единъ отъ полководцитъ на Сирийския царъ, Нееманъ, заболялъ отъ проказа — неизлечима болестъ за онова време, Жена му имала за прислужница една израилтянка. Единъ день израилтянката казала на господарката си, че въ нейното отечество

има единъ пророкъ по име Елисей, който може да излекува господаря ѝ.

Жената казала това на мъжа си. Нееманъ се зарадвалъ и веднага се приготвилъ за пътъ при пророкъ Елисея, като взелъ много сребро, злато и дрехи за подаръци на пророка, ако го изцери.

Следъ дълго пътуване Нееманъ и слугитѣ му се спрѣли предъ жилището на Елисея. Елисей пратиъ при Неемана слугата си Гиезий да му каже: „иди, окъпи се седемъ пъти въ Йорданъ, и тѣлото ти ще се обнови, и ще бждешъ чистъ.“

Нееманъ, като чулъ тия думи, върналъ се сърдитъ, като казвалъ: „има дамаскитѣ рѣки Авана и Фарфаръ не сж по-добри отъ всички израилски води? Не можехъ ли да се окъпя въ тѣхъ и да се очистя? Но нѣкои отъ ония, които го придружавали почнали да го раздумватъ и съветватъ да направи това, което казалъ пророка. Нееманъ склонилъ и се окъпалъ седемъ пъти въ Йорданъ. Тѣлото му се очистило отъ болестъта и обновило, като на малко дете.

Нееманъ се зарадвалъ твърде много и веднага се върналъ при Божия човѣкъ, за да го възнагради, но пророкъ Елисей не приелъ нищо.

Тогава Гиезий, слугата на пророкъ Елисея, подмаменъ отъ предлагантѣ скъпи подаръци и пари, тайно отъ Елисея отишелъ при Неемана и взелъ много злато, сребро и две премени, които скрилъ въ дома си.

Пророкъ Елисей го попиталъ: „отъ кжде идешъ Гиезие? Той му отговорилъ: „Никжде не е ходилъ твоя рабъ“,

Тогава пророкъ Елисей му казалъ: „Нима сърдцего ми не те придружаваше, когато оня човѣкъ се върна съ колесницата си да те посрещне?

Нека, прочее, неемановата проказа се залѣпи на тебе и на потомството ти во-вѣки“. Гиезий посра-

менъ напусналъ дома на пророкъ Елисея бѣлъ като
снѣгъ отъ проказа.

* * *

Въ четвъртата книга Царства отъ Библията
сж описани най подробно всички чудеса на пророкъ
Елисея.

Полски цвѣтове

Тихъ вечерникъ полюлява
Китни полски цвѣтове;
Шепнатъ нѣщо, азъ подслушвамъ
Яснитѣ имъ гласове:

„Ахъ благатки сме сестрички,
Въ тазъ самотна крайнина,
Дружно растемъ ний самички
И живѣемъ въ тишина.“

Колко Богъ къмъ насъ е щедъръ,
Колко грижи се за насъ!
Кандилца ни вечеръ пали,
Да ни светятъ всѣки часъ.

А пъкъ сутринъ ни изпраща
Росни капки по листа —
Нежничко ни тѣ измиватъ
И ни рѣсатъ по челца.

Ахъ, благатки сме сестрички,
Колко щедъръ Богъ е билъ,
Че за даръ ни е чудесенъ
На земята отредивъ!“

Шепнатъ полскитѣ цвѣтенца,
Азъ ги слушамъ въ тоя мигъ;
Ахъ, честитѣ съмъ че разбирамъ
Баремъ тѣхния езикъ.

Ц. Церковски.

Необмислена постъпка

динъ денъ кинотеатърътъ бѣше препълненъ отъ хора.

Въ срѣдата на представлението единъ глупавъ човѣкъ намислилъ да се псшегува и извика колкото го гласъ държеше: „Пожаръ!“ Хората се уплашиха и съ всички сили се хвърлиха къмъ вратата.

Трупаха се, тъпкаха се и въ края на крайщата, когато страхътъ имъ поотмина, намѣриха 20 души убити и 50 души тежко ранени.

Това голѣмо зло можа до направи необмислената постъпка на глупеца.

За жалостъ, съ такива необмислени постъпки, като че ли сж препълнени сърдцата на нашитѣ младежи.

Говорятъ безспирно и което трѣбва и което не, често глупости и лжжи, като забравятъ народната мъдростъ: **„Говоренето е сребро, а мълчанието — злато“.**

А високо учениятъ Саади казва: „По-напредъ помисли, че после говори. Спри се, преди да ти кажатъ: „стига.“ Човѣкъ стои по високо отъ животното съ способността си да говори, но той може да падне по-ниско отъ него, ако дрѣнка, каквото му погадне.“

Съвѣстѣта заговорила

I.

ѣтния день бѣше свѣтъль и слънчевъ. Гриша се събуди въ най-весело разположение на духа. Той прибѣгна къмъ разтворения прозорецъ и погледна къмъ градината. Презъ дърветата се виждаха нивитѣ, ливадитѣ — покрити съ цвѣтя, зеленитѣ и сѣнчести гори и всичко това свѣтеше и се усмихваше подъ яситѣ гължбови небеса.

Цѣлата сутринъ Гриша бѣше веселъ и играеше на двора: отначало игра съ косматото мече, после игра „на конче“ съ синѣтъ на колара Сашко, до като майка му не го извика за нѣщо въ кѣши, и, най-после, като остана самъ, започна да хвърля камъни върху врабцитѣ. Макаръ, че той и да не можа да удари нито едно врабче, но бѣднитѣ врабчета все пакъ се плашеха и при всѣки неговъ замахъ на ржката, съ шумъ прелитаха отъ плета на покрива на плѣвника, и отъ покрива пакъ на плета. Тѣзи прѣлитания много забавляваха Гриша и той продължаваше своитѣ дѣйствия противъ врабцитѣ.

II.

Ненадейно, въ най-голѣмия разгаръ на играта съ врабцитѣ, на вратата се показа едно момиче съ кѣса, закърпена рокличка и въ черно, скѣсано палтенце, покрито съ закрѣпки. Гѣсти влакна отъ нейната свѣтлоруса коса бѣха спуснати на челото и бузитѣ и падаха върху рамената ѝ. Тя бѣше боса и цѣла въ прахъ.

Въ едната си ржка носѣше кошница.

— Господарю, . . . милички! Дай ми милостиня Христа ради, — страхливо проговори момичето, като видѣ Гриша.

Гриша, въ тая минута се готаѣше да захвърли едно камъче върху врабцитѣ, но се спре и се приближи при момичето.

— Ти просякинче ли си? — попита я той, като изтриваше потъта отъ лицето си.

— Да . . . просякинче . . . подари, господарю миличкий! — промълви момичето.

Гриша съ любопитство го изгледа.

Момичето бѣше много грозно, малко, мършаво, съ загорѣло лице. Въ неговитѣ голѣми и хлѣтнаги гължбови очи и по цѣлото му лице се забелѣзваше нѣкакво си болезнено, жално изражение. Изглеждаше, че момичето е извънредно много изплашено, боязливо и неговото тъничко гласчѣ треперѣше отъ вълнение.

Гриша се бѣше разигралъ и станалъ немирень вѣнь отъ мѣрката.

— Ти хлѣбъ ли искашъ? Да? — попита той, като стисна въ юмрука си единъ камъкъ. — Подложи си ржката.

Момичето недовѣрчиво протегна къмъ него своята мъничка, мършавичка ржчишка.

— На, вземи, — извика немирникътъ и сложи въ ржката ѣ камъка.

Момичето не хвърли камъка и нищо не каза; тя само погледна на сивото камъче, после презъ сълзи изгледа Гриша и, като наведе глава, тихо тръгна изъ прашния и безлюдень пѣть.

III.

Момичето съвсемъ съ нищо не оскърби Гриша: нито съ думи, чито съ погледъ, нито съ движение, а въпреки това, на Гриша стана внезапно тъжно и лицето му се помрачи, като че ли върху него падна сѣнка. Какво е това чудо? Какво се случи? Около Гриша все така е хубаво и свѣтло, както бѣше до идването на просякинчето. Слънцето сжщо така е ярко, небето сжщо така е ясно, топлия, лекъ вѣтрецъ сжщо така приятно повѣва по лицата и врабцитѣ чуруликать така и летятъ напредъ-назадъ, но

Гриша не ги вижда. Гриша съвсѣмъ не бѣше зло и жестоко момче. Той просто немирничеше. И поиска да се пошегува съ просякинята, но шегата излѣзе лоша.

Гриша бѣжишкомъ отиде въ кухнята, самъ отрѣза голѣмъ резенъ хлѣбъ и излѣзе отъ пѣтната врата. Той погледна на дѣсно, погледна на лѣво — но момичето го нѣмв, не се вижда и следата му изчезнала. Той затича по пѣтя къмъ полето. Отъ дветѣ страни на пѣтя се издигаше златиста ржжъ. На полето бѣше тихо, само чучулигата пѣеше въ гължбовитѣ небеса. Гриша тича и гледа тукъ и тамъ, но момичето го нѣма, не се вижда. Гриша най-после се умори и се спре. Заминало! Не може да се достигне!

Уморенъ, той се върна въ двора и като държеше въ ржцетѣ си резанъ хлѣбъ, облегна се на стълба на вратата.

Стана му тжжно, много тжжно. Той се вгледваше въ полето и все мислѣше, не ще ли се покаже отъ далечъ момичето. Но него го нѣма! „Какъ е мжничко, мършавичко, — размисляше Гриша. — Тя молѣше да му дамъ парче хлѣбъ. То може би е било гладничко“ . . . , Очитѣ му се замъглиха, но бузитѣ му потѣкоха сълзи, и презъ сълзитѣ като презъ сива мъгла, мъжделѣеше се предъ него жълта ржжъ надъ нея — гължбовото небе.

Доведете му това момиче! Доведете това просякинче! Той ще му даде хлѣбъ, ще му даде всичкитѣ си сребърни пари, ще му даде всичкитѣ си играчки, ще му даде всичко, всичко!

Момичето изчезна безследно, като отнесе съ себе си сивия камъкъ, изгуби се, сжщо като че ли никакъ не е сжществувало на свѣта. Вѣроятно това момиче е било отъ нѣкое далечно село.

П. В. Засодимскій

Една светица

Ти си честита, Синклицио, — казваше Ксения на хубавата си приятелка. — Ти си красива, като ангелъ, а родителитѣ ти сѣж богати и ще те задомятъ съ най-достойния измежду нашенскитѣ момци. Защо така въздъхна? Има не казвамъ истината?

— Да, Ксения! Ти говоришъ, но не можешъ да предвидишъ самата истина, — отговори замислено красивата и кротка Синклиция.

Този разговоръ се водѣше върху най-високата тераса на богатски домъ въ египетския етаръ градъ Александрия. Дветѣ приятелки виждаха предъ себе си и града и ширското море, и едно отъ устията на р. Нилъ. Слънцето клонѣше къмъ залезъ, а палмитѣ тихо шумѣха. Долу въ градината, подъ една млада палма, седѣше върху камена скамейка друга една мома. Тя бѣ обърнала лицето си къмъ слънцето и се бѣ нѣкакъ замечтала неподвижно. На коленетѣ ѝ лежеше бѣла котка.

Синклиция се наведе и се загледа въ нея. Сжщото направи и Ксения, която прекъсна настѣпилото мълчание:

— Не разбирамъ какво искашъ да кажешъ, Синклицио! Коя е самата истина тукъ?

Синклиция сжщо тъй замислено отговори:

— Ето тамъ седи слѣпата ми сестричка. Тя не вижда Божия съѣгъ, нея не я радва богатството ни. За нея е потребно само едно вѣрно сърдце, което да тупти до нейното и да я утешава. И единъ день, когато родителитѣ ни умратъ, тя ще има нужда не отъ паритѣ, а отъ менъ. Тя ме научи да мисля и да разбирамъ по-друго-яче нѣщата. Ти ще повѣрвашъ ли, че горкичката ми слѣпа сестричка вижда Иисуса Христа и го познава по-добре отъ насъ? Тя заслужава да се откажа зарадъ нея и отъ красотата си, и отъ земното щастие, защото чрезъ нея обикнахъ и разбрахъ учението на Спасителя. А той кзва: — Остави всичко и тръгни следъ мене!

Минаха години. Много гробници изпълниха гробището край Александрия. И много палми израстнаха измежду гробоветѣ му. Въ най-отдалечения отъ пжтищата кжтъ, скрита измежду скали, палми и кактуси, се намираше гробницата на двамата старци.

Къмъ тая почернѣла отъ времето гробница се приближаваше загубено дете, което плачеше. Слънцето силно печеше. Детето едва пристѣпяше. Плачѣтъ му ставаше все по-глухъ и по-жалолитъ.

Най-после то се спяна, падна и не можа да стане. Изпиця съ последни сили и млъкна. Въ този мигъ изкочиха изъ гробницата две жени. Първата се втурна къмъ детето, а втората се спрѣ подъ широкия сводъ на гробищната врата съ протегнати, напредъ ръце. Тя бѣше слѣпа.

— Дете ли е, Синклицио? Доведи го тука! — каза тя и тръгна напредъ, но сестра ѝ я спрѣ и върна.

Тя носеше на ръце отпадналото дете и бързаше да го внесе на хладина въ тѣхното жилище. По хубавото му лице течеха сълзи, но следъ два часа то бѣ озарено отъ неземна радостъ.

Детето си играеше съ златиститѣ буйни коси на слѣпата сестра и бѣ забравило, че се е изгубило

То бѣше казало:

Леличко Синклицио, защо не съберешъ хората да имъ разказвашъ приказки за Исуса Христа? Тука е много страшно безъ хора.

Тия думи на детето я бѣха замислили. Замислили бѣха и слѣпата. И най-после божествено сияние озари красивото лице на Синклиция. Тя стана, хвана детето за ръка и кротко му рече:

— Ела да ме заведешъ у васъ. Азъ зная вашата къща.

На другия день момиченцето дойде заедно съ братчето си и тихо седна въ краката на слѣпата, която шиеше цвѣтъ отъ платъ.

Синклиция бѣше отишла въ града да занесе изработени цвѣти и да купи хлѣбъ.

Слѣпата помилва децата по главичкитѣ и продължи работата си.

— Леличко, защо живѣете тукъ? — попита детето.

Защото тукъ сме най-близо до нашитѣ родители и до Сина Божий! — отговори тя. — Тукъ сж погребани родителитѣ ни. Тѣ си съградиха тая гробница. А Божиятъ законъ казва: Почитай баща си и майка си! Разбирате ли това?

Децата се замислиха и едновременно отговориха:

— Да, разбираме! Но Синъ Божи тука ли е?

— Да, Той е тукъ. Той дойде при насъ, когато продадохме всичкото си наследство и раздадохме паритѣ на беднитѣ. Отъ тогава живѣемъ въ тая гробница и ни е тъй добре!

Синклиция пристигна въ това време. Тя не бѣ сама. Съ нея дойдоха две жени.

И отъ тогава при дветѣ сестри-отшелнички идваха жени да разговарятъ съ тѣхъ, да искатъ съвети и твърдостъ въ вѣрата къмъ Христа, да утешаватъ душицѣ си съ сладкото слово на Синклиция и да се радватъ на децата, които се събираха около слѣпата ѝ сестра.

Слѣпата много обичаше децата; обичаха я и тѣ. И следъ като сж чули нѣщо отъ леличка Синклиция, тѣ молѣха слѣпата да имъ го разясни по-добре и си отиваха вжщи по-умни, отколкото сж били

Но бедната слѣпа умрѣ и Синклиция остана сама. Тогава тя сжщо обикна децата, както обичаше Исуса Христа, започна да ги поучава въ християнската вѣра

Майки оставаха да ношуватъ съ децата си около гробницата. Моми не се завръщаха по домовете си и по цѣли дни и нощи разговаряха съ Синклиция и се молѣха.

Така се съгради на това мѣсто женски манастиръ и Синклиция му стана игуменка, прочута до далечни краища заради вѣрата и умността си. Тамъ цѣрѣха болни, прибираха да отглеждатъ сирачета и нахранваха пътници и бедни хора.

Детето, което първо намѣри скрититѣ сестри и накара свѣтицата да излѣзе между хората да говори за Христа — стана умна и добра мома, защото се научи да мисли много за всичко. И тая мома се намираше при смъртното легло на Света Синклиция и видѣ какъ килията на умирающата 80-годишна бабичка се изпълни отъ ангели, които я засбиколиха и отлетѣха заедно съ последната ѣ усмивка

— Господи, благодаря ти, че въздаде хвала на гая свѣтица! — извика тя, и като излѣзе отъ килията на покойницата, отиде при децата-сирачета и почна да имъ разказва за Св. Синклиция.

Децата се замислиха. Дълго стоаха тамъ мълчаливо и имъ се стори, че виждаха ангели и срѣдъ тѣхъ Св. Синклиция.

И наистина — свѣтицата се яви при тѣхъ срѣдъ ангели и имъ каза:

— Радвамъ се, че дойде часътъ да видя Исуса Христа и слѣпата си сестра. Обичайте се единъ други и бждете работливи и умни върху нивата Господна.

Всички деца, които чуха това, станаха отпосле полезни хора. Защото бѣше право поучението на тая свѣт. ца.

Леля Зора

СХОДНИ ДУМИ:

1. Число и името на небесенъ даръ даватъ името на металъ. Кои сж?

2. Име съмъ на любимо ядене, замѣнитѣ ѝ ми първата буква съ **р**, ставамъ име на войнишка потреба. Познайте ме!

3. Съ **в** — земледѣлско сѣчиво, съ **р** — планина. Кои сж?
Конст. Поповъ — ученикъ Видинъ.

ГАТАНКИ :

4. По полето ме риха, по водитѣ ме давиха, биха ме, мжчиха ме, догде въ всички чинове ме произведоха и предъ царя поставиха.

5. Домъ шуми, хазаи мълчатъ; немилостиви хора хазаитѣ избиватъ, дома неврелимъ оставятъ.

ТАИНИ КРЪСТЧЕТА:

6. а
 н к л
 а к р к а
 н к п
 а

7. м
 д и д
 в а и а д
 д р д
 р

ТАИНИ КВАДРАТЧЕТА:

8. к — — — з
 — е —
 — е — е —
 — е —
 з — — — а

Конст. Поповъ — Видинъ

9. а а а а
 а а р р
 и и м м
 с д ц н

Свободно съчинение

За най-хубавото разказче по горната картинка спредъ-
лихме награда **едно годишно течение отъ списа-
ниета 9 (идната) година.**

Решение на разни сръчности отъ VI кн.:

Сходни думи: 1. Пушка — пуйка; 2. Пръстъ —
кръстъ; 3. Слонь — клонъ.

Гатанки: 4. Гвоздей; 5. Зжбитъ върху челюститъ; 6.
Червена пиперка и семето ѝ.

Въпросъ: 7. Адамъ.

Тайни кръстчета:

8. В
 Ъ
 Х Р И С Т О С
 К
 Р
 Е
 С
 Е

9. И
 В И К
 К О С Е Р
 Л У К
 С

Изпратихме 19 награди.

До виждане идната учебна година.

Източно-православна Семейна, религиозно нравствена библиотека

год. I. (1930)

Излъзох:

№ 1. **Иисусъ и разбойниците** — 52 стр. разкошно издание. Цена 10 лв.

№ 2. **Мъченичество за Христа** — разкошно издание, 48 стр. Цена 10 лв.

Годишно отъ библиотеката ще излъзатъ 5 книжки съ завършено съдържание — 48 до 64 стр. всѣка книжка.

Отдѣлно всѣка книжка ще струва 10 лева, а всичкитѣ 5 — **35 лева предплатени.**

На настоятелитѣ се прави 20% отстъпъ.

Всичко що се отнася до библиотеката се изпраща на адресъ:

Редакция „Витлеемъ“ — Варна

По нареждане на комитета първия и втория номеръ отъ библиот. се изпратиха на мнозина отъ абонатитѣ и настоятелитѣ на списанието „Витлеемъ“ съ твърда вѣра, че имъ прави услуга, като имъ дава четиво и за възрастнитѣ членове въ семействата.

Молимъ, ония, които не сж ни внесли още абонамента си да побързатъ съ изпращането му, за да ни улеснятъ при отпечатването на **третия номеръ.**

Кои то нѣматъ възможность, да ни повърнатъ полученитѣ две книжки.

Отъ редакцията

До

Въ

Редакция „ВИТЛЕЕМЪ“ — Варна

Въ редакцията ни се намиратъ въ ограничено количество цѣли годишнини отъ списанието „Витлеемъ“ — подвързани и неподвързани.

Ония отъ нашитѣ абонати и други, които искатъ да си набавятъ нѣкоя годишнина, плащатъ по 40 лв. за подвързани и 30 лв. за неподвързани годишнини.

Които искатъ и седемтъхъ годишнини плащатъ **220 лв. за подвързани и 160 лв. за неподвързани течения.**

Л и т у р г и я

НА Св. ИВАНЪ ЗЛАТОУСТЪ, наредилъ и приспособилъ за двугласенъ хоръ **Ап. КРЪСТЕВЪ**, диригентъ на катедралния хоръ — Варна **ЦЕНА 25 ЛЕВА.**

За поръчки отъ 5 книжки и повече, прави се 20 на сто отстъпъ.

Разноснитѣ по изпращането на поръчкитѣ сж за смѣтка на редакцията. За наложенъ платежъ се прибавятъ пощенскитѣ разноски за превода на сумата.

АДРЕСЪ: Редакция „ВИТЛЕЕМЪ“ — **ВАРНА.**

Печатница „НОВИНИ“ — Варна